

LISA M. MATLIN

„Szórakoztató
és lélegzetelállító
olvasmány.”

– Kate Quinn,
bestsellerszerző

AZ
IDEGEN
ODAFENT

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

LISA M. MATLIN

AZ IDEGEN ODAFENT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Édesanyámnak,
akivel mindig azt hajtogattuk: „Egy nap.”
Ma azt mondhatom: „Első nap.”

A testvéreimnek,
amiért mindig kihúztak a bajból.

Dannek, aki a legsötétebb napjaimon is azt mondta: „Ne add fel! Egy nap még eléred a nagy áttörést... és mikor ez eljön, kérlek, vegyél nekem egy szuperjachtot.”

Joelsnek, aki szerint a könyvek nyomiknak valók. Köszönöm neked az imákat, a vidám perceket, az együtt töltött „csajos” időt és azt, hogy nem öltél meg álmodban, amikor gyerekként egy szobán kellett osztoznunk. Szeretettel, a legnagyobb nyomi mind közül.

A férjemnek: *I still choo choo choose you.* Örökké téged választalak.

H-nak: a barátságunk újra és újra megmentett engem.

Köszönet nélkül: mindazoknak, akik úgy vélték, jobban tenném, ha igazi munka után néznék ahelyett, hogy a történeteimet írogatom. HAHHAHAHAHAHAHA, lúzerek!

ELSŐ RÉSZ

Alkudnál egy merészet a ház árából?

VEDD MEG AZT, AMELYIKBEN MEGÖLTEK VALAKIT!

Itt a hajmeresztő igazság: egy brutális gyilkosság akár 50%-kal megcsonkíthatja a vételárat. TE belemennél? Sarah Slade, a bestsellerszerző belement!

írta: Whitney Roach [[@WhitneyValószínűtlenValósága](#)]

Isten hozott a Black Wood Házban! A lenyűgöző épületet 1889-ben, a viktoriánus gótika jegyében építették, közvetlen szomszédságában pedig egy százhatvan hektáros, természetesen megőrzött zöldterület fekszik. A kétemeletes ház – négy tágas hálósobával és egy könyvtárral – egy közel egyhektáros, burjánzó területen elnyúló, békés, erdei birtokon várja új lakóit, a Melbourn-től délkeletre fekvő Beaconben.

Itt történt 1980. február 4. reggelén, hogy Bill Campbell fellépcsőzött az emeleti hálósobába, ahol Susan, a felesége épp aludt, és egy kalapáccsal bezúzta a koponyáját. Felesége meggyilkolása után az előtérben át lebotorkált a tizenhét éves lánya hálósobájáig. Janet Campbell éppen az iskolába készülődött, amikor az apja teljes nyugalommal besétált a szobájába, majd ütlegetni kezdte a véres kalapáccsal. A lány a

bejárati ajtón át menekült. A szomszédok az egész utcában hallották a kiáltását: „Ne ölj meg! Ne ölj meg! Ne ölj meg!”

Miután a lánya elmenekült, Bill bezárkózott a fürdőszobába, ahol halálos adag LSD-t, valamint nyugtatókat vett be.

A Black Wood Ház negyven éven át némán és üresen állt. Ám néhányan azt állítják, hogy a csendes éjszakákon még ma is hallják, ahogy Janet Campbell kiáltása visszhangot ver a házak falai közt.

Ne ölj meg! Ne ölj meg! Ne ölj meg!

Mindenesetre Sarah Slade, az új tulajdonos, nem hisz ebben.

– Ó, mi nem vagyunk babonások! – mondja nevetve Sarah, és odahajol a férjéhez, a pultosként dolgozó Joe Cosgrove-hoz, akivel már három éve élnek házasságban. – Én üzleti lehetőségként tekintek erre a házra. A Black Wood Ház remek alapokra épült, mi pedig hiszszük, hogy a felújítást követően jelentős profitra tehetünk szert.

És talán igaza van! Egy gyilkosságot megélt ház jó kis biznisz lehet... már ha bírja a gyomrod. Végül is, a hírhedt új-dél-walesi Boylék horrorháza most kelt el 2,2 millió dollárért. Ez 200 000 dollárral több, mint amennyiért meghirdették! Slade-nek és férjének egy, a múlt hónapban zajló hagyatéki árverésen sikerült megcsípni a Black Wood Házat 525 000 dolláros áron... ami a környező ingatlanok értékének csupán a fele.

– Tisztában vagyok a ház sötét múltjával, és helyre akarom hozni – bizonygatja Sarah, és megszorítja a férje kezét. – Senkit és semmit nem szabadna megítélnünk a múltja alapján.

Nos, ha valakinek, Sarah-nak ezt tudnia kell: terapeutaként és egy öngyógyító sikerkönyv – *Keep calm, és kezedben a kontroll* – szerzőjeként is.

Muszáj megkérdezem:

– Mégis mi a fenét akar kezdeni egy terapeuta egy ilyen rémházzal?

Erre elmosolyodik.

- Problémamegoldó vagyok - ismeri be Sarah. - Egyszerűen nem hagynak nyugodni a sérült dolgok.

Joe-t (akiről köztudott, hogy a kamerák kereszttüzében hamarabb elfogja a lámpaláz, mint a feleségét, és bátran bevallja, hogy kerül minden közösségimédia-felületet) azonban nem győzte meg teljesen Sarah elképzelése.

- Őszintén szólva, az a hely teljesen kiborít. Egyáltalán nem repesek az örömtől, hogy ott fogunk élni. De - vigyorog a rendíthetetlen nőre, akit szeretetteljesen csak Báránykámnak hív - ha egyszer az én Báránykám valamit a fejébe vesz, akkor nincs megállás.

Sarah egy pillanatnyi szünet után játékosan meglegyinti a férfi karját.

- A férjem *igazából* úgy érti - mondja mosolyogva, és a szemét forgatja tettetett idegességében -, hogy rendkívül *izgatottak* vagyunk, amiért Beaconbe költözhetünk! Már alig várjuk, hogy megismerhesük az új szomszédainkat, és elkezdhesük a Black Wood Ház renoválását, amit figyelemmel követhettek a honlapomon, a sarahsikerei.com-on.

És rajongók, felkészülni! Ugyanis Sarah keményen dolgozik a következő könyvén, a nagyszerű *Keep calm, és kezedben a kontroll* folytatásán.

A sok-sok borzongató inspirációval körülvéve, a következő könyve biztos haláli jó lesz.

A Valószínűtlen Valóság Whitney-vel a szavazatok alapján az ötödik legjobb blogger Melbourne-ben. Melbourne kísérteties és bizarr eseményei nem maradhatnak felfedezetlenül! Ha neked is van egy izgalmas sztorid, szívesen készítek veled interjút. Írd meg röviden privátban a @WhitneyValószínűtlenValóságá fiókra.

1. fejezet

Április 26.

ISTEN HOZOTT A BLACK WOOD HÁZBAN!

Ez itt a bejárati ajtó, amin át Janet Campbell kiment a házból. Ez pedig a szikkadt kert, melyen keresztülvágyva menekült az életéért. A kihalt utca már negyven éve az ő kiáltásait visszhangozza.

Ne ölj meg! Ne ölj meg! Ne ölj meg!

Az egyik emeleti hálószoba padlóját vérfoltos deszkák borítják. Susan Campbell ebben a szobában vérzett el, és én ebben a szobában fogok aludni. A legtöbb ember ezt nyugtalanítónak tartaná.

Én nem vagyok olyan, mint a legtöbb ember.

Egy rakás költöztetődobozt cipelek a hosszan kanyargó, földes kocsifelhajtón, ami tátongó sebként kígyózik át az udvaron. Egy magányos szarka dallamos trillázását és a feketeakácon fészkelő kakaduk enervált marakodását leszámítva csend vesz körül.

A fáról a házra fordítom a figyelmem. Ismét felmerül bennem a kérdés: mégis mi a fene sarkallhatott valakit arra, hogy egy neogótikus házat építsen ebbe a zsúfolt, vidéki városkába?

A Black Wood Házat metsző élek, furcsa atmoszféra és teljes némaság borítja. A falairól málló festék hámló bőrre emlékeztet, a meredeken felfelé nyújtózó torony pedig olyan, akár egy hatalmas, fekete kard. A ház szemközti oldalán egyetlen ablak van, ami a nap-pali helyiségre néz, kerete a bejárati ajtóhoz illően csúcsosan ívelt. Akárki építette is Black Woodot, mindenáron el akarta kerülni a leskelődőket.

Egy félreeső, hatalmas területen terpeszkedő birtok.

Legalábbis a hagyatékot kezelő ingatlanügynök leírása szerint. Csodásan hangzik, és az is lehetett. Egykor. Látom is magam előtt... az óriási kiterjedésű, élénken zöldellő pázsitot, amin akár egy tucat család is piknikezhetne.

De a negyvenévi elhanyagoltság után nem maradt más, csak lepusztult, kenguruszarban és térdig érő gazban fuldokló, hangyász-sünök által feldúlt, kopár földek. Az egész birtokot valamiféle kísérteties légkör járja át, mintha még a föld is gyászolna. Mintha annak a napnak az emlékében rekedt volna.

Azonban a ház látszólag elszigetelődik ettől a gyötrődéstől. Mintha teljesen hidegen hagyná, hogy mi történt itt évtizedekkel ezelőtt. Mintha az sem érdekelné, ha megismétlődne.

Behordom a dobozokat a házba, aztán fel a lépcsőn, az új hálószobámba. A *gyilkos* szobába.

Nem tudom, mi a hátborzongatóbb ebben a szobában: a megfakult vérfolt az ágyam mellett, vagy a falakat borító betonszürke tapéta. Egy hullá bőrre emlékeztet. Meg valami annál is rosszabbra.

A tapétán egyetlen, hatalmas erdőminta látható. A fák a fejem fölé nyúlnak, és odafent, magasan a baldachin felett egy csillagokkal pettyezett égbolt rajzolódik ki. Le merném fogadni, hogy a maga idejében megnyugtató látvány volt. Elképzelem Susant, ahogy

egy csésze forró teával kényelembe helyezi magát az ágyban, és csak bámulja az erdőt az egész napos főzés, takarítás, meg ki tudja még, mi után, amivel a hetvenes évekbeli nőknek foglalkozniuk kellett.

Talán még úgy is érezte, hogy *odabent* van, hogy beszívhatja a friss levegőt, hogy eltávolodhat az anyasággal járó nyomástól és a – potenciálisan – gyilkos férjétől. Akkoriban galambszürke lehetett. Szép.

Leteszem a dobozokat a padlóra, lábujjhegyre állok, és a mutatóujjammal végigsimítok egy gyémánt alakú levélkén. Az érintés nyomán azonnal lepereg a falról, és a földre hullik.

Az egyik alacsonyan hajló ágon madárfészek gubbaszt, amiből egy feketeterigó-család bámul rám élettelen szemekkel. A fiókák alul-táplálnak és rémültnek tűnnek, apró bordáik szinte átdöfik papírvékony bőrüket. A rigómama ott őrködik csemetéi felett, tekintete szomorúságot és kétségbeesést tükröz. Segíteni mégsem tud rajtuk, mert már mindkét szárnyát elvesztette.

A férjem a hátsó falhoz tolja a hitvesi ágyunkat, majd felegyenesedik, és úgy törölgeti a kezét, mintha valami mocskos dologhoz nyúlt volna. A selyemborítású franciaágy szemrehányón mered rá, mivel a férjem már hónapok óta nem hajlandó velem tölteni az éjszakát. Békésen elvan a kanapén, holott én sosem kértem tőle, hogy aludjon ott. Hajnalig xboxozik, én pedig még éjjel háromkor is ébren fekszem, és sorra veszem a dolgokat, amiket rendbe kellene hoznom. Például a házasságomat.

Gyűlölöm, hogy egyedül kell aludnom, de Istenemre mondom, ez még mindig jobb, mint a gyötrő tudat, hogy éjről éjre olyasvalaki mellett fekszem, aki rám sem bír nézni.

– Köszönöm, hogy felhoztad az ágyat – mondom feszengve.

A férjem pillantása a padlón éktelenkedő, párna méretű vérfolt-ra siklik. Vonzza a tekintetet. Eltűnődöm, vajon épp elképzeli-e a

jelenetet: a gyilkosságot követő reggelt, ahogy a vér vörösen csillan, akár a rúzs.

*Maybe it's Maybelline.*¹

Haláli jó szlogen.

– Majd ki kell cserélnünk ezeket a padlódeszkákat – lép hátra grimaszolva. – Addig meg vegyél egy szőnyeget.

Erre majdnem felhorkanok. Annyira jellemző rá. Valami gond van, csak dobjunk rá egy szőnyeget. Ha ez a rakás rútság nincs szem előtt, akkor talán nem is létezik.

Talán ezért iszonyodik attól, hogy rám nézzen.

Követem az ajtó felé, gondolataim a költöztetőkocsi és a beleszakolt ötévnyi, közös életünk körül forognak. Szinte mindenünk ráment arra, hogy megvegyük ezt a házat, a felújítási munkálatok pedig a jövő évig is elhúzódhatnak. És bár két évig éltünk Melbourne-ben, nincsenek igazán közeli barátaink, akiknél meghúzhatnánk magunkat, amíg tart a renoválás... Vagyis hát, Joe-nak talán akad valaki, de nekem senkim sincs. Sokat jelent, hogy egyáltalán hajlandó volt meglépni ezt. Még itt van. Még befekteti az idejét ebbe a házba, és ami a legfontosabb, a kapcsolatunkba. Még nem vesztettem el őt.

Elhaladok a szoba egyetlen ablaka előtt, ami méretben megegyezik a laptopom képernyőjével. Fix ablak, így esélyem sincs kinyitni, hacsak be nem zúzom az öklömmel. Ami minden bizonnyal csábító gondolat lesz, ha minden éjjel ezt az állott levegőt kell szívnom.

Megállok, és a szutykos üvegen át lebámulok a hátsó kertemre, ahol az első szembeötlő dolog a két sír. A köveket benőtte a betege-sen foltos borostyán, és apró pecsétnyi moha meg zuzmófoltok ter-jengenek rajtuk. Susan. Bill. Páros sírkő a Black Wood Ház néhai

---

¹ Ford.: Talán Maybelline.

tulajdonosai emlékére. Nem tudom, kinek az ötlete lehetett Susan Campbellt a férje mellé temetni. A gyilkosa mellé. Mindenesetre most itt vannak, a hálószobám ablaka alatt, egymás mellett, mindörökké.

Az ingatlanostól is megkérdeztem, de fogalma sem volt, ki temethette el őket. Senki sem tudja, mi történt szegény Janet Campbell-lel, miután elmenekült a városból. Az is lehet, hogy halott. Mára csupán a városi legenda része. Még életében kísértethistóriává vált. Szegény lány.

– Biztos vagy benne, hogy *ezt* a szobát akarod? – kérdezi Joe. – Mi a helyzet a többivel? – biccent a folyosó felé, ahonnan három másik, érintetlen, garázs méretű hálószoba nyílik.

Elutasítóan rázom a fejem, majd elfurakszom mellette. Idén már meg sem csókolt, de alkalomadtán azért hagyja, hogy megöleljem. Ezeket az áhított öleléseket azonban jól kell időzíttenem, különben úgy hőköl hátra, mint egy tajtékozó ló.

Egy évvel ezelőtt még az ágyra löktem volna. Vagy a nyaka köré fontam volna a karjaimat, és a szemébe nézve azt mondtam volna: „Olyan büszke vagyok magunkra, Joe! Nézd, milyen messzire jutottunk!”.

Ehelyett most szomorúan, egy feleség átkozott szellemképeként surranok el mellette.

Lefelé lépdelek a lépcsőn: egy spirális, fekete műalkotáson, ami első látásra elakasztotta a lélegzetem, Joe arca pedig megrándult, ahogy azt mormogta: „Az ördögbe, ez kész rémálom!”. Hűvös tapintású öntöttvas, és minden egyes alkalommal, mikor leereszkedem rajta, úgy érzem magam, mint egy Disney-gonosztevő.

Odavagyok érte.

Joe utánam kiált:

– Nem akarnál egy olyan hálószobát, ami egy kicsit kevésbé... nem is tudom, gyilkosságos?

Elérem az utolsó előtti lépcsőfokot, a számon veszem a levegőt. A ház évtizedekig bezárkózva állt, ezért úgy szaglik, mint egy özszeizzadt ágynemű.

– Kösz, de megleszek – felelem. Nem tudom, hogyan mondhatnám el neki az igazat, hiszen még számomra is furcsán hangzik.

Nem én választottam azt a szobát. A szoba választott engem.

Ahogy maga a ház is.

Kitárom a bejárati ajtót, felnyögök a súlyától. Amint alkalmunk nyílik bekenni a masszív tölgyfa darabot egy kis lenolajjal, úgy fog kinézni, mint egy lángvörös gyertya a sötétben. Kaszás, a lapos arcú macskám kisuhan, mielőtt még megállíthatnám. Az egész, negyvenperces autótutat végigördította, mire Joe felhangosította a rádiót, és túlkiabálva rajta azt kérdezte:

– Muszáj volt őt is magunkkal hoznunk?

Figyelmen kívül hagytam őket. Joe azóta igyekszik megszabadulni Kaszástól, mióta öt évvel ezelőtt hazaállítottam a macskával. Egy állatmenhelyen nézegettem a fémketreceket, sorra olvastam a kedveskedő feliratokat: „Ismerd meg Lynnyt, az édes, csendes cicát!”, „Jack a legimádnivalóbb fiú!”.

Megálltam az utolsó ketrec előtt, amin a tábla tömören annyit írt: „Ingyen elvihető.” Alatta pedig sajnálkozó üzenet állt: „Ez a macska nem kedveli a gyerekeket, a kutyákat, a hangos zajokat, azt, ha kézbe veszik, sőt még más macskákkal is hajlamos verekedésbe keveredni. Birtoklón ragaszkodik a takarójához és az eledeléhez.”

Mosolyogva lestem át a rácsok között. És ott volt: egy szutykos takaróba bugyolált, ezüstszőrű angóramacska bámult rám dühödten, kék szemekkel. Azonnal megszerettem.

Kilépek a verandára, és figyelem, ahogy Kaszás felkapaszkodik a kertünkben magasodó feketeakácra. Mostanra betöltötte a hatot, és továbbra is olthatatlan hévvel gyűlöl mindent. Igazán csodálom őt ezért. Az én jó fiúm.

Fázósan ölelem át magam a reggeli nap sugarai alatt. Innen az útra sem lehet rálátni, és minden csendes, csak egy magányos kakadu csicsereg a fán. Kaszás gyilkos tekintettel bámul fel a madárra, de semmilyen kísérletet nem tesz arra, hogy feljebb kapaszkodjon a mélyen barázdált fakérgen. Benyúlok a zsebembe a telefonoméért, és készítek egy képet Kaszásról és a vézna ágak közt fészkelő madárról. Sebesen pötyögöm be a leírást.

A beköltözés napja a Black Wood Házban! Ezek a remek kis fickók helyeslik a döntést! Ha kíváncsi vagy a renoválással kapcsolatos hírekre, látogass el a weboldalamra! #BlackWoodHáz#kakadu#Melbourne#kaszás#gyilkosház

Habozok, azon az utolsó hashtagen tépelődöm. Talán egy kicsit sok. Viszont felhívná a követők figyelmét, és lehet, hogy egy-két szponzornak is megakadna rajta a szeme, amire nagy szükségem lenne. Megígértem, hogy dokumentálni fogom a felújítási munkálatokat, ezért a weboldalamon már most érezhető az érdeklődés növekedése.

Rábökök a Megosztás gombra, majd gondolkodás nélkül böngészni kezdem a képfolyamom, ami tele van fájdalmasnak tűnő jógapózkodókkal, görögdinnye-salátákkal, és egy egymillió like-ot elérő videóval, amiből megtanulhatod, hogyan készíts alajakfeltöltést. A hüvelykujjamat a képernyő felett tartom, végül magamat is meglepem, amikor lezárom a mobilt, és visszacsúsztatom a zsebembe.

Van valami összeférhetetlen abban, hogy ezen a százéves verandán ácsorogva a közösségi média borzalmi között lapozgassak. Helytelennek érzem. Mintha a ház kifogásolná. Mintha azt akarná, hogy menjek szépen vissza, daraboljam az almát, közben mosolyogjak szeretetteljesen a csillogó hajú lurkóimra. Vagy talán az ágyamban akar tudni, hogy aztán a férjem meggyilkolhasson álmomban.

Végül lelépek a verandáról, a furgon felé veszem az irányt, és elfoglalom magam a költöztetődobozokkal. Meglepő mennyiségű szarságunk van, aminek többsége az enyém. Van is gondom a vásárlással. És az alkohollal. És ó, igen, minden egyébbel. Nem kell ide terapeuta, hogy rávilágítson: mindenféle szirszarral próbálom betömni az életembe mart repedéseket.

A következő néhány órában a férjemmel együtt dolgozunk: kirácsoljuk a dobozokat a kocsiból, aztán kipakolunk belőlük. Amint becipeljük a kanapét, Kaszás visszasettenkedik a házba, és a délután hátralevő részében egy párnán heverészve figyel, ahogy bevonszoljuk a többi bútort.

Mikor a költöztetőkocsi kiürül, előveszek egy hatos pakk sört a vezető oldali ülés alól. Igazán nem kellene antidepresszánsokra alkoholt fogyasztanom, csakhogy sok minden más is van, amit nem lenne szabad. Múlt hét óta dupla adagot szedek, amiről Joe nem is tud. Nem ez az egyetlen dolog, amiről fogalma sincs. Viszont nem is érdekli.

Megköszöni, és a sörért nyúl. Meghúzom az italt, majd fülrepezető némaságban elindulunk befelé a verandáról. A fejemben az orvosom hangja visszhangzik.

„Ugye tisztában van vele, hogy ezt nem keverheti alkohollal?” – firkantotta le a receptemet felvont szemöldökkel.

„Természetesen!” – horkantam fel.

Joe vonakodva, visszafogott kis csengés kíséretében koccintja az üvegét az enyémhez.

– Hát... – szólal meg kínosan, pillantása a komor előkertünkön függ. – Megcsináltuk.

– Igen – felelem határozottan. – Valóban megcsináltuk.

Csend. Elszoktunk a kommunikációtól. Ha tudnánk is beszélgetni egymással, mit mondhatnánk? Talán beismerhetném végre az igazat: ennek a háznak a megvétele nem pusztán annyiról szól, hogy segítse a márkám építését, és hatalmas profitot hozzon. Azt gondoltam, hogy a ház renoválásával talán a kapcsolatunk is újjáépülhet. Láttam magunkat, ahogy vállt vállnak vetve dolgozunk, kellemes csendben festjük a falakat, vagy sörözgetve melázunk a színpaletták felett.

Kis idő múlva Joe leballag a nyikorgós verandáról, és eltűnik odabent. Szemmel követem, nem vagyok biztos benne, hogy valóban utána is mehetnék.

Inkább a nap sugarai által csontszárazra és színtelenre szívott korlátra támaszkodom. A jobbomon egy pufók szarka landol, piros, élettelen szemével engem vizslat. Eleségre várva billenti oldalra a fejét. Összehúzott szemmel meredek rá. A ház negyven éve üresen áll. Mégis ki eteti?

– Sajnálom, cimbora. Nincs nálam semmi – mondom az állatnak.

Ellépek a korláttól, és befelé indulok. A szarka mozdulatlanul, rosszállón figyel. Annyira közel vagyok hozzá, hogy meg is érinthetném, de még csak meg sem rezzen. Biztosan a szomszédok etetik.

Joe az Xbox kábeleivel vacakol, Kaszás a kanapé háttámlájáról figyel. Egyetlen kikötéssel egyezett bele abba, hogy ideköltözzünk:

elsőként gondoskodjak az áramellátásról és a wifiről az átkozott Xboxának. Emiatt két hetet csúszott a beköltözés napja, de az ördögbe is, legalább itt van.

Bekapcsolja a tévét, mire a technológia gigantikus darabja tola-kodó ellentmondással kel életre a Brady Bunch típusú konyhával és a linóleumpadlóval szemben. Utoljára a kora nyolcvanas években élt itt valaki. Azóta megfagyott az idő kereke. Az összes visszafo-gott, modern stílusú bútorunk olyan nevetségesen ugrik ki a kép-ből, hogy még Joe-nak is feltűnik.

Kissé büntudatosan mosolyodik el.

– Felteszem, a ház még sosem látott Xboxot ezelőtt.

Beleiszok az üvegbe, lenyelem a kortyot.

– Basszus, volt egyáltalán tévéjük akkoriban?

Joe a távkapcsolóért nyúl, változtat a hangerőn, majd összerán-colja a homlokát.

– Volt, de szerintem csak pár csatornát fogtak.

– Lehet, hogy ezért ölte meg a nőt.

Behunyja a szemét, mintha nem tudná elhinni, hogy tényleg ezt mondtam, de közben a válla bűnbánó nevetéstől rázkódik. A szí-
vem kivirul. Régóta nem nevettettem meg. Némán bámulom, évek óta először most alaposan megnézem magamnak. A férjem a maga jámbor módján elég jóképű. Átlagos magasság, vékony testalkat... *túl* vékony, ha jobban belegondolok. Mindig nekem kell emlékez-tetni őt arra, hogy egyen, ha pedig nem főzök neki, akkor vagy két-perces tésztalevest eszik, vagy szimplán éhen marad. Betegesen fél a repüléstől, a nagy tömegektől, vagy attól, ha telefonon kell beszél-nie valakivel, és az olyan tévéműsoroktól, amik alá nevetést vágnak. Gyanítom, általános szorongásos zavarban szenved, de sosem diag-nosztizálták, mivel megremíti a gondolat, hogy felemelje a telefont,

és időpontot egyeztessen. Ezért nekem kell intéznom minden telefonhívást. Szüksége van olyasvalakire, mint én: elintézek minden szart, ő meg pánikol, és a fehéres kezét morzsolgatja.

A szeme vizenyős kék, a haja sűrű, csillogó fekete. Egy kamionos pihenő mosdójában festettük be, miután elmenekültünk Queenslandból. Hathetente újrafestjük, hogy elrejtjük a lenövést. A természetes színe szőke; folyton rebegő, halvány szempillákkal és olyan szőke hajjal, ami már szinte ezüstnek tűnik. A fekete haj túl sok neki. Az utóbbi időben minden túl sok neki.

Egyesek eltűnődnek rajta, miért vagyunk mi együtt. Joe, az aggodalmaskodó pultos. Én, az Instagram-ribanc. Az igazság az, hogy Joe minden porcikája a gyönyörű kulcsín alatt pont olyan ocsmány, mint én. Én ezért szeretem őt. Nekem elhíhated, a férjem közel sem tökéletes. Több rejtegetnivalója van, mint nekem.

Lenyelem az utolsó sörcseppeket, amikor Joe megkérdezi:

– Szerinted a ház akarja, hogy itt legyünk?

Ezen meglepődöm.

– A ház?

– Igen – erősíti meg félig tréfálkozva, félig komolyan, és úgy szorongatja a kontrollert, mintha abból meritene erőt. – Szerintem nem kedvel minket.

– Ez a ház egy vagyont fog hozni nekünk – mondom neki lágyan, majd hozzáteszem: – Egy egész hárommilliót, Joe. Beaconben megintyi az ingatlanok közéértéke. Évente pedig harmincöt százalékkal ugrik feljebb.

Ezt az utolsó részt sosem tudom anélkül kimondani, hogy boldogan át ne karolnám magam. *Évente harmincöt százalékkal ugrik feljebb.* Egészségtelen, hogy mennyiszor számolgattam már át az értékeket fejből. Amint a felújítási munkálatok készen vannak,

legalább hatszázezer dollárnyi profit üti a markom. Úgy értem, a miénket. Joe-ét és az enyémet.

– Csakis olyasvalaki vághatott bele ebbe, aki elég tökös hozzá – mondom rendíthetetlenül –, és *mi* azok voltunk.

Nem ezt mondta az ingatlanos, Rodney Peake is, amikor már elintéztük a formákat, és épp a szerződést írtuk alá?

„Csupán egy bizonyos fajta ember venné meg egy gyilkos házát” – jelentette ki akkor Peake borongósan, és úgy csúsztotta elénk a papírt, mintha csalódott volna bennünk.

Joe egy szívdobbanás erejéig várt, majd aláfirkantotta a nevét. „Nem éppen az én ötletem volt” – dörmögte.

Lehet, hogy nem az ő ötlete volt, azt viszont biztosra veszem, hogy lelkesen kaszálná be a profitot. Mint mondtam: a férjem is csúf, csak ezt rajtam kívül senki sem tudja.

Az ingatlanügynök rosszálló pillantással méregetett, mire magam sem tudom, miért, de elmosolyodtam. Két, vidáman kacskaringó S-sel és egy nagy, hurkos L-lel aláírtam az adásvételi szerződést.

„Akkor, ha jól sejtem, hiába is invitálnánk egy csésze teára” – jegyeztem meg, amikor visszaadtam a férfinak a papírokat.

Kapkodva firkantotta le a saját szignóját, és feltűnt, hogy igazából egyszer sem ért hozzá rendesen a papírhoz. Mintha vizeletbe áztatták a volna szerződést.

Vagy vérbe.

„Jól sejtí – felelte tömören. – Nem hiszem, hogy élnek a lehetőséggel.”

Jó éjszakát kívánok a férjemnek. Olyan elveszettnek tűnik ott, a kanapénkon gubbasztva, hogy nem tudom megállni. Lehajolok, és finoman szájon csókolom, és ő hagyja. Istenem, mennyire hiányoltam ezt. Mégsem nyomulok tovább. Még nem.

Vonakodva húzódom el tőle, majd elindulok a szobám felé. Hallom, hogy Kaszás leugrik a kanapéről, és követ. Joe halkan utánam szól:

– Jó éjszakát!

Mosolyogva nézek fel a nyikorgós lépcsőfokokra, gondolataim a csók és az ingatlanos szavai körül forognak. De még mennyire igaz van, hogy csak egy bizonyos fajta ember venne meg egy ilyen gyilkos házat. Hiszen közelről kell ismerned az emberi természet legocsmányabb oldalát. És mégis ki lenne jobb választás erre egy terapeutánál? Nem hallottam én már elég sok mindent? Nem én voltam az, aki bátorította, sőt utasította a pácienseit, hogy osszák meg az ormótlan, rusnya terheiket?

A legtöbb ember az ágy alá söpri a szörnyeket. Én felemelem a takarót, és hagyom, hadd másszanak be mellém.

2. fejezet

A NAP UTOLSÓ KLIENSEI A MILLER HÁZASPÁR. Tízéves házasságuk széthullóban van, és hála a kibaszott égnek érte. Jó tudni, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki elbukik. A legutóbbi, könnyáztatta beszélgetésünk után fütyörészve vezettem haza.

Habozok, mielőtt kitárnám az ajtót, és beinvitálnám őket az irodámba. A falak halvány rózsaszínűek és szürkék, tökéletesen illenek a szőnyeghez, a kanapéhoz, és ami a legfontosabb: a könyvem borítójához.

Őszintén szólva, az előbbi ülésem Vickerékkal eléggé felkavart. A beszélgetésünk már tíz perce véget ért, de képtelen vagyok lerázni magamról a remegést.

Vickerék. Fiatal pár. Friss házasok, és azt a „remek szexben van részünk” szagot árasztják magukból. Eddig két alkalommal jártak nálam. Nincs velük nagy gond, és egy kicsit túl önelégülten fogadták, amikor ezt velük is közöltem. Múlt héten ragyogó mosollyal búcsúztam el tőlük, ami abban a pillanatban le is hervadt, amint egymást taperolva elhagyták az irodát. Aztán hazakullogtam, és a macskával az ágyban heverészve bámultam a tévét. Joe az extra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

borravaló reményében kései műszakokat vállalt a bárban. Ez most talán nem is baj.

Helyre tudom hozni ezt, hajtogatom magamban.

Helyre tudom hozni a kapcsolatunkat. Megcsinálom. Megcsinálom.

Az irodám ajtaja előtt állok, kapkodom a levegőt, beszívom az enyhe fertőtlenítőszagot, amit az ajtó túloldalán kopogtató Amy Miller áraszt. Képes vagyok rá. Csak kell egy cigaretta. Egy ital. És a felvillanyozóan elbaszott Millerék a hűtlenkedéseikkel, a hitelkártya-adósságaikkal és a kölcsönös, felszín alatt fortyogó indulataikkal, hogy újra felvidítsanak.

Mikor végül felrántom az ajtót, a mosolyom széles, a sárga gyémánttal kirakott jegygyűrűm ragyog, a bestseller könyvem csak úgy sziporkázik az ablakpárkányon, ahogy a délutáni nap meleg sugarai lágy, aranyló fényben fűrésztik.

Egyszerűen tökéletes. Az egész.

Magamat prezentálom, amikor így megállok az ajtóban: szabályosan *érzed* a Pinterest-táblákat, amiket az én könyvem idézeteinek szentelnek. A férjem jóképű, a hajam nagy hullámokban omlik alá, a fogaim pedig olyan fehérek, hogy akár olvashatnál is mellettük a sötétben. Babarózsaszín kardigánom kiemeli a hajam meleg karamellárnyalatát, és az arccsontomra hintett, negyvenhárom dolláros Nars pirosítót. Én vagyok az Instagram emberi megfelelője. Sarah Slade. Állok a kibaszott szolgálatodra.

– Üdv, kedveseim! – ragyogok rájuk, és intek, hogy jöjjenek beljebb. – Gyertek, gyertek!

Kedveseim. Ezt a *Tini mamik*ban felbukkanó celebterapeutától loptam. Minden páciensét „kedvesemnek” hívja, és ez szemlátomást